

STANCIK-STARECZ ERVIN

Élve temetett harsona

Agyaghombárban, mélyen elrejtve töredezett pergamen a halott homokban, semmit sem sejtve az üvegszemű, megvakult időről, s főleg Isten képmásáról, zokogva bámulván a zöldszínű, horpadt napot, a grafitfényű holdat: egy horizontról merednek rám (...)

Nem jött este, hajnal, se szomjúság, sem éhség. Odaveszett forróság és fagy. Oly árva voltam árnyékom nélkül (...)

Ó szél, hová lettél, hogy színes dűnéidet építsd: folyton hullámzó száraz tengered? (...)

Mi az a mélység a megrepedt láthatár alatt? Mint szederjes, hólyagos szélű tátongó seb. Árnyak mozognak nedvedző belsejében. Sűrű, szintelen váladék folyik Odaátra, hol egykor a csillagok (...)

Látom a bőröm barna foltjait, megnyúlt végtagjaim, de ha felállok, lábnyomom nem látszik (...)

A hóbárt lezárom, ó, én értelmetlenség, pergetem rá szemenként a homokot. A hold és a nap főlsegezve megjósolt helyére.

Óceánparton

Lucien Hervé emlékére

A katedrálisok rózsablak-pupilláin át nézni az irdatlan eget s a földre boruló, imádkozó parányokat, folyton megidézni a ránk szakadó isteni túlzást: hogy olyanok lehetünk, mint Ő, kimondhatatlan nevű.

Jákob lajtorjája acélból és üvegből beleállítva a déli nap fénygömbjébe. Néhány porszem-munkás a lábázat tövében, holnapra egyikük már nem él.

Elviselni nap mint nap lélegzetvisszafojtva a találkozást a Láthatárral, semmit sem tudva arról, merre lépünk e tüntethetetlen kreáció örökké ölelő vonzásában.

Dalokat festünk a sziklafalakra, hogy fölemelhessük őket, mint az Úr a színes planétákat vagy a hold ezüst rögeit.

S ott, a szürkefényű alkonyban, ha a csendes lélegzésű óceánhoz érünk, már tehetetlenek vagyunk: kiválasztották szemünket a látásra, lelkünket az útra.